

utáni háború a műnem kereit némileg túlfeszítő líraiságot választja eszközeként a leírhatatlan leírására. És bátorodom azt mondani, hogy mindkettő rendkívül működőképes.

„Mogorva voltam, mint a semmi ágán gubbasztó dögkeselyű” – az egész regény erősen terhelt az ehhez hasonló költői képekkel, amelyek rendkívül különös ambivalens atmoszférát teremtenek. A fiú szemében a magasból aláhulló bombák apró muslicákká, a sorozatlövést kapott orosz katonák vonaglása és szanaszét repkedő húscsapatok egy őrült kortársbalett előadássá válnak. Az elbeszélő ilyen módon lép párbeszédbe a háborúval, mintha ez lenne az egyetlen legitim mód. Felismerve valamiféle fenségességet, a korábbi bináris opozíciókban gondolkodó világszemlélet lassan feloldódik a végtelen embertelenségben. Az viszont bizonyos, hogy a világvége megjelenítése bármilyen narratíva által ritkán volt eddig ilyen lírai. Mintha maga a szerző apológiáját olvashatnánk a regény záró soraiban: „Nincsenek szavaim. Csak a képek maradtak. Nincsenek szavak. Mindent elmondtam.”

SZOBABELSŐ